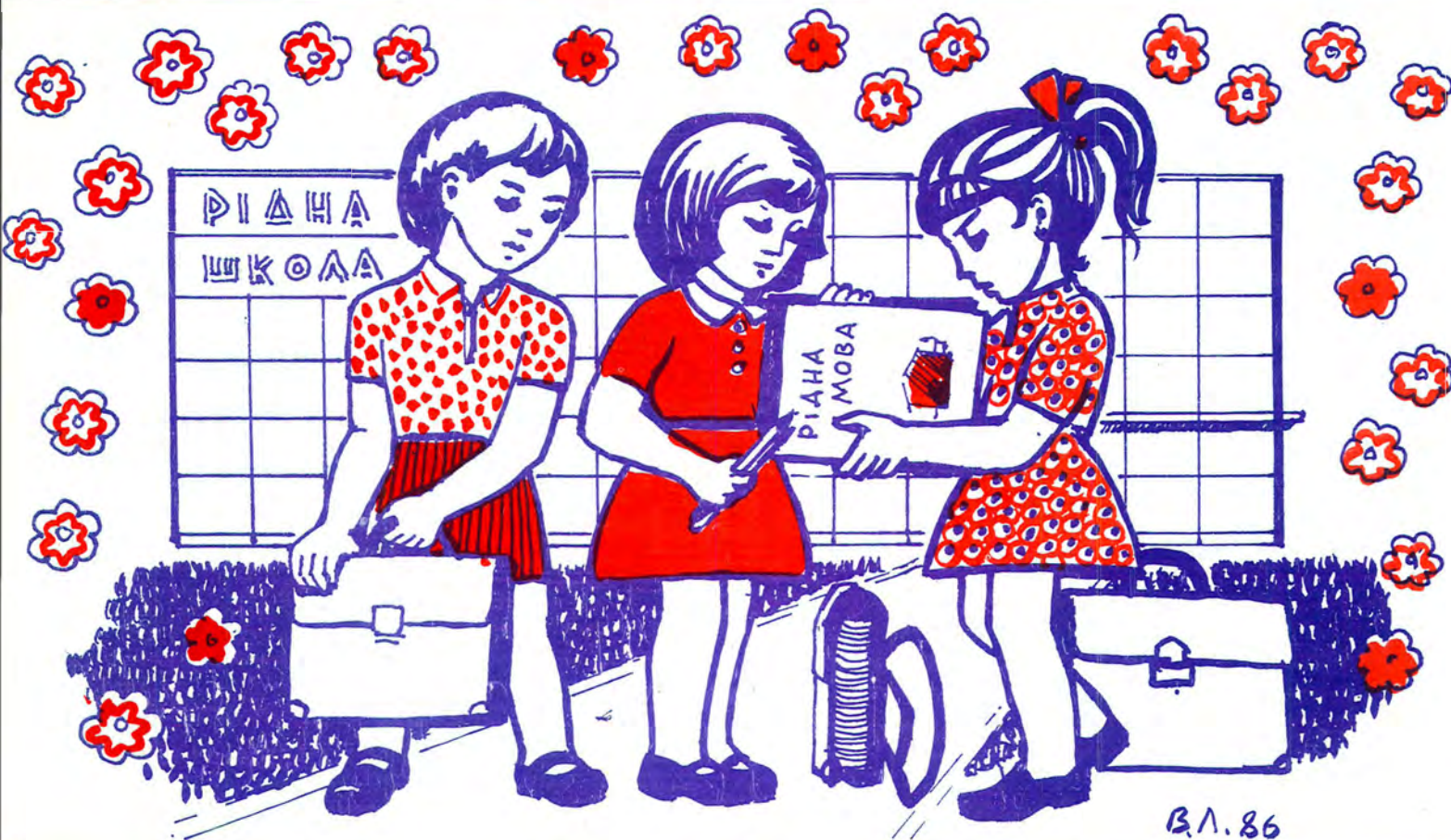

ЖУРНАЛ ДЛЯ ДІТЕЙ

Веселка

THE RAINBOW A CHILDREN'S MAGAZINE

ХТО ВІН?

Як надворі сонце сяє, Як надворі дощ хлопече,
Він в кутку десь спочиває, На прохід він йде охоче
Зім'ятий, незнаний. В товаристві з нами?

— ** —

МАГІЧНИЙ КВАДРАТ

Для старших дітей.

	1	2	3	4	5	Букви: а, а, а, а, е, е, к, к, к, м, н,
1	—	—	—	—	—	н, н, н, о, о, о, о, о, п, п, п, р, р
2	—	—	—	—	—	вста-
3	—	—	—	—	—	вити на місце рисок, щоб, читані пря-
4	—	—	—	—	—	мо — поземно і згори вниз — доземно,
5	—	—	—	—	—	дали такі слова:

1. Назва риби.
2. Назва каменя-скелі.
3. Місто на схід від Києва, над рікою Сулою.
4. Велике море.
5. Дівчина.

— ** —

ХТО ЦЕЙ ПАН?

Подожроній пан, Нічлігу не просять —
Ходить всюди сам, Хату всюди несуть?
Б. Д.

— ** —

ДИВНИЙ РИБАЛКА

Хоч нічого не бачить, І, хоч рук немає,
Та очей багато, Сотні риб хапає?

— ** —

ЧИТАЙ ВПЕРЕД — ЧИТАЙ НАЗАД

Читай вперед — так буде літо,
І осінь, і зима, й весна;
А як назад це слово вжито, —
Так буде пошесть навісна?

— ** —

ЩО ЦЕ І ХТО ЦЕ?

Патик гнучкий,
Шнурок тонкий,
І ось — батіг!

З нього — загадка для всіх:
У воді батіг вмочив,
Над водою мовчки сів,
В воду очі він вліпив?

А й додаток ще — на сміх:
Цілий день отак сидів
І нічого не !

Б. Д.

ПЕСИКУ, ДО ШКОЛИ!

Іде Івасик до школи. В одній руці несе торбинку із
сніданком, а в другій книжки.

Знечев'я підбігає сусідський песик і вириває торбинку
із сніданком. Івасик кидає книжки на землю і кричить:

— Як так, то бери й книжки і йди до школи!

— ** —

ПОВАКАЦІЙНА ЛЕКЦІЯ

Перша лекція української мови після вакацій. Учні
дуже неуважні. Тоді вчитель каже писати задачу: „Що це
таке повакаційне лінивство?“

Кінець лекції. Учні віддають задачу. Зшиток Петри-
ка зовсім чистий, тільки на першій сторінці пишасться на-
пис: „Це власне і є повакаційне лінивство“.

— ** —

РАХУНОК

— Маш туг десять цукерків, — каже тітка до Тара-
сика. — Але сам усіх не їдз — дай половину братчикові.

— Добре, тіточко.

— То скільки йому даси?

— Три, тіточко . . .

— Три? Бачу, що ти ще не вмєш рахувати.

— О, я вже вмю, тіточко, але він ще не вмє . . .

Розгадки загадок за липень-серпень на стор. 11-й.

з кольоровими ілюстраціями виходить кожного місяця у
Видавництві „Свобода“ заходами Українського Народ-
ного Союзу. Редагує Колегія. Річна передплата стано-
вить у ЗСА — 8.00 дол. у інших країнах — рівновартність
цієї суми. Для членів УНС 5.00 дол. Ціна окремого числа
75 центів. Ціна подвійного числа — 1.00 дол.

RHE RAINBOW — VESELKA

Обкладинка роботи Віталія Литвина

Published monthly, except May to August Bi monthly
at Jersey City, New Jersey
30 Montgomery Street — Jersey City, New Jersey 07302
Supscription \$8.00 per year UNA members \$5.00 per year
Entered as Second Class at Jersey city, N.J.

Ілюстрація на обкладинці:
Віталій Литвин — „Гей, до школи, школярі!...“

ШКОЛЯРИКИ

Їх громадка невеличка:
Два братіки і сестричка.

Ранком разом йдуть до школи
Леся, Юрчик і Микола.

Леся дуже ще маленька,
Але вчиться так пильненько.

Книжки й зшитки чисті має,
Гарно віршика читає.

Вчитель каже: „Любі діти!
Отак треба всім учитись!”

І братіки вчать гарно,
Не гайнують часу марно.

І рахунки добре знають,
І казочку прочитають.

А до того ще й чемненькі
На потіху тата й неньки.

За те ненька їх пестує,
Приголубить, поцілує,

Дасть їм кашки з молочком
Ще й притрусить цукорком.

ПЕРША ЛЕКЦІЯ

Як гамірно у школі!
Зустрілись друзі знов.
Нема часу доволі
Для запитів, розмов.

Усім цікаво знати,
Хто де улітку був,
Куди ходив на чати,
Які знання здобув.

Дзвенить дзвіночок срібний —
Не час ловити гав!
Бо вчитель наш привітний
Роботу вже нам дав:

Щоби талановито,
Найкраще, як зумів,
Всі, кожний з нас, про літо
Гарненько розповів:

Про мандри, про пригоди,
Цікаві відкриття,
Про явища природи —
І про своє життя.

Гайнувати — тратити; пестувати — пестити (to caress, to pet, fondle); голубити — пригортати, обнімати (to hug, to embrace).

Ловити гав — дослівно: ловити ворони. Тут — дармувати, витрачати марно час, пустувати; чати — тут: підглядати підстерігати.

ВИНУВАТИЙ ОЛІВЕЦЬ

(Ілюстрація Марти Гулей-Леґецькіс)

Івасик пише при столі,
По губах їздить язиком,
Та „і” зігнулось до землі,
Хоч підпирай його кілком.

Івась упрів і каже так:
— Я вмію все неабияк,
Писати букви я мистець,
Але... поганий олівець!

Р о п я н и к

Пояснення-словничок: губи — lips; неабияк — дуже добре.

БАБИНЕ ЛІТО

Вересень розбризкав
Золота на віти...
Падають лелітки
В голубінь ріки.

Десь заплутавсь вітер
В бабиному літі
І приліг спочити
Залюбки.

Лагідна й ласкава
В радісній турботі
Осінь золотиста
Тихою ходою
Вийшла на поля

І дарує сонце
Їй красу в роботі
І щедроти стелить їй
Земля.

Лелітка — блискітка (glittering ornament (for a dress) tinsel foil; бабине літо (Indian summer, St. Luke's summer) залюбки — радо (with pleasure).

К. ПЕРЕЛІСНА

ДО САДОЧКА

До дитячого садочка
Йдуть веселі діточки,
Будуть вчитися ліпити,
Малюватимуть хатки.

Зроблять квітки для віночка,
Вивчать віршики, пісні.
А казки такі почують,
Що розкажуть і мені!

Іван ФРАНКО

ТРИ МІХИ ХИТРОЩІВ

Було це восени. Біжить Лисичка польовою дорогою та й зустрічає Їжака.

— Добрий день, Їжаке-небораче! — крикнула Лисичка.

— Здорова була, Лисичко-сестричко! — відповів Їжак.

— Знаєш що, Їжаке, ходім зі мною!

— А куди ж ти зібралася?

— Та йду отуди до саду їсти винограду.

— А не кислий він, Лисичко?

— Та де там кислий! Розповідала Сорока-білобока, що чула від Куниці, молодій дівичі, що та бачила, як господар куштував і хвалив, що солодкий, пора збирати. Ходімо наїмося, ще й дітям по грону принесемо.

— Ні, Лисичко, — каже Їжак, — не піду з тобою, боюся. Той господар хитрий, силець понаставляв, ще зловлюся.

— Не бійся, Їжаке-небораче! — сміючись каже Лисичка. — У мене є три міхи хитрощів, то вже я не я буду, коли тебе з сильця не визволю.

— Ну, коли так, то нехай буде й так!

Пішли удвох, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Лисичка ступила необережно та й зловилася в сильце. Смикнула раз, смикнула другий раз — куди тобі! Не пускає сильце, держить за ногу.

— Ой Їжаку-братику, — кричить Лисичка, — рятуй!

— Як же я тебе, Лисичко, порятую? — мовив Їжак. — Добувай свої три міхи хитрощів і рятуй себе сама.

— Та де там мої міхи! — лементує Лисичка, а сама аж тремтить зі страху, — Бачиш, скакала через річку, і всі три міхи урвалися і втпали у воду. Їжаку-братику, подумай ти, може, у тебе якась хитрість знайдеться?

— У мене є одна, — відповів Їжак, — та не знаю, чи буде тобі до смаку. Лягай на тім місці, де зловилася, і лежи... Господар побачить тебе і подумає, що ти вже загинула, та й викине за пліт.

Послухала Лисиця Їжакової ради, притаїлася, лежить, немов давно загинула. Прийшов господар, побачив її та аж носа затулив.

— От шкода! — промовив він. — Не був кілька день коло сильця, а тут, бач, яка гарна лисиця зловилася та вже й гнити почала. Що тепер з неї за пожиток? Викинути за пліт, та й кінець.

І він відчепив Лисицю з сильця, взяв обережно за хвіст та й шпурнув за пліт у кропиву. А Лисиці тільки того й треба було. Як дасть ногам ходу, як чкурне, лиш у бур'янах зашелестіло.

Минуло два дні, чотири дні, біжить знов Лисичка польовою дорогою і зустрічає Їжака.

— Добрий день, Їжаке-небораче!

— Здорова була, Лисичко-сестричко, — відповідає Їжак.

— Ходім зі мною до саду їсти винограду.

— А не страшно, Лисичко, після позавчорашнього?

— Е, що там! У мене є три міхи хитрощів, яюсь виплутаюсь.

Пішли удвох, влізли до саду, наїлися винограду і вже хотіли назад вертати, аж тут смик! Їжак-неборак яюсь недодивився та й спіймався в сильце.

— Ой Лисичко-сестричко! — закричав бідолаха. — Спіймало мене сильце і не пускає. Ану добувай свої три міхи хитрощів і визволяй мене із зашморга.

— Ой небоже, — мовила Лисичка, — пропали мої хитрощі всі до одної. Скакала через річку, і всі три міхи вирвалися і булькнули у воду.

— Га, то вже, видно, така моя доля, що тут мені вмирати. Прощавай, Лисичко-сестричко! Пробач мені за все, чим я тебе обидив та образив!

— Прощаю тобі, Їжаке, — мовила Лисичка, витираючи сльози з очей, — прощаю тобі від усього серця.

— А йди, Лисичко-сестричко, обіймемося ще раз на прощання!

Лисиця обняла Їжака, хоч і як їй було не до смаку. Та що, неборак на смерть лагодиться, то як же йому не вволити останню волю?

— Поцілуй мене, Лисичко-сестричко, — просив Їжак. — Адже ми вік звікували, як брат із сестрою.

Нахилилася Лисичка до Їжака, щоб його поцілувати, та ледве доторкнулася своїм язиком до його зубів, а Їжак тільки клац! Ухопив її зубами за язик та й держить. Що вже Лисиця крутилася, вертілася, що вже славучала й плакала. Їжак держав зубами за язик, поки не прийшов господар. Побачивши, що Їжак спіймався в сильце і держить Лисицю за язик, він розсміявся, впіймав Лисицю, а Їжака відпустив на волю.

Пояснення-сповничок: куниця — marten; грона — китиця (винограду) — (bunch, cluster); сильце — moose, trap; шпурнути — викинути; чкурнути — втікати; бур'ян — weeds; зашморг — петля (loop); обидити — зробити кривду, образити (to insult, to injury (marally); неборак — нещасний.

ПРИВІТАЙМО ДИТЯЧУ ПИСЬМЕННИЦЮ АЛЛУ КОССОВСЬКУ З ЇЇ ЮВІЛЕЄМ

На світлині бачите довголітню співробітницю „Веселки” Аллу Д а в и д е н к о, яка пише для дітей і молоді вірші, оповідання, казки, розповіді під псевдонімом Алли К о с с о в с ь к о ї.

Цього року сповнилося письменниці 80-ть років життя. Вона народилася 8-го липня 1906 року в місті Севастополі в Криму в Україні. Бувши

підлітком, вона втратила батька, який був військовим старшиною (полковником). Незабаром померла теж її мама. Мала Алла виховувалася в родині сестри в Харкові. Хоч зростала спочатку в російському оточенні, то згодом захопилася українською культурою. В Харкові закінчила середню освіту і поступила на вищі економічні курси. Вчилася теж не курсах коректорів при Державному Видавництві України. Одружилася з викладачем української мови проф. Вячеславом Давиденком. Він допоміг їй опанувати українську літературну мову й заохотив до письменницької праці. В кінці 1920-их років вона почала співпрацювати в журналі для дітей „Жовтень”, де друкувалися її вірші й оповідання.

Під час Другої світової війни виїхала на еміграцію до Німеччини. Тут продовжала свою письменницьку творчість для дітей і молоді. В таборах утікачів з-під советсько-російської окупації писала вірші й укладала п'єски для дітей з нагоди Різдва, св. Миколая тощо.

Виїхавши до ЗСА стала співробітницею „Веселки” та журналу для юнацтва СУМ „Крилаті”. Крім літератури любить мистецтво — зокрема музику, спів і театр. Сама теж гарно співала.

У 80-ті роковини з дня народження Алли Давиденко-Коссовської побажаймо Ювілятці прожити в доброму здоров'ї ще багато років та далі втішати дітей і молодь своїми творами.

В.Б.

Коректор — proofreader.

Алла КОСОВСЬКА

СОБАКИ — РЯТІВНИКИ

Високо в горах Альпах стоїть старий монастир, а коло нього пам'ятник славетному собаці Барі. За свій короткий вік він урятував життя понад сорока людей, яких чекала смерть у кучугурах снігу в суворих безлюдних горах.

У горах часто бувають обвали, коли сонце пригріває сніги на гірських верхах і вони велетенськими масами сповзають вниз, засипуючи на своєму шляху все живе. Щоб рятувати людей з-під снігу в давні часи, коли ще не було літаків ні вертольотів чи інших пристойів, в монастирі виховували собак особливої породи, що їх називали Сен-бернардами. Назва пішла від сен-бернардського перевалу між Італією і Швейцарією.

Ці великі гарні й сильні пси були дуже розумні і легко навчалися знаходити засипаних сніговою лавиною подорожніх, переважно туристів, спортсменів і альпіністів. Ці пси розгортали сніг, намагалися відігріти скостенілих від холоду людей,

облизуючи їх своїм великим теплим язиком, лягали поруч, притуляючись до них своїм тілом та допомагаючи їм прийняти кілька ковтків алькогольного напою. Пляшку такого напою монахи прив'язували псові до шиї.

Найрозумнішим псом-рятівником був Барі. Коли його рятівничі заходи не допомагали, він мерщій вертався в монастир і починав голосно гавкати, призиваючи людей на допомогу. Так він врятував понад сорок людей. Ну, скажіть, чи заслужив він по своїй смерті пам'ятника? На пам'ятнику зображений Барі, а на його спині, ухопившись за собачу шию рученятами, лежить притулена дитина. Кажуть, що справді Барі сам відкопав і приніс у монастир знайдену в снігу дитину. З того часу ігумен монастиря давав найкращим псам-рятівникам ім'я — Барі.

Тепер стали вживати модерних способів рятувати людей, засипаних снігом і послуги собак

непотрібні. Але в монастирі ще живуть вони й ціна їм дуже висока. Монастир часто відвідують туристи, щоб подивитись на ці надзвичайні тварини.

Звідкіля взялися ці вийнятоково розумні й добрі собаки? Припускають, що їх предків привіз із Тибету в Європу король Олександр Македонський (Великий). В монастирі вони появились в середині 17-го століття. Якби там не було, а людям вони принесли багато користі. Ці розумні й пожиточні тварини спочатку називалися „альпійськими” або „монастирськими”. Щойно на собачій виставці в Бірмінгемі офіційно названо їх сен-бернардами.

Про те, що ці собаки добрі й люблять дітей та ніколи не кусають, я сама переконалася, коли ще

була маленькою. В нашому дворі був величезний пес — сен-бернард. Називався Нерон. Що тільки діти не виробляли з цим псом! Їздили на ньому верхи, тягали за вуха, заставляли робити різні штуки. Він ніколи не вкусив, дарма, що не раз дитина наступила йому на хвіст, а тварини цього не люблять. Навпаки, він завжди зустрічав дітей привітно радісним скавчанням і намаганням „поцілувати” в лице.

Пояснення-сповничок: обвал — лавіна (avalanche, snowslide); кучугура (снігу) — насип (snow hill, heap); вертольот — гелікоптер; пристрій — прилад; перевал — (mountain pass); Олександр Македонський, або Великий, король і славний полководець (336-326 перед Христом); скавчати, скавутіти — (to whine, to yell).

Алла КОССОВСЬКА

ТРИ ПИРІЖКИ

Ми гуляли в ботанічному садку
Годували жвавих рибок у ставку.

Мали трохи хліба і зерна,
Спорожніли наші кошики до дна.

А коли скінчився весь запас,
Припливли голодні качечки до нас.

Що робити, де тепер харчів нам взять,
Щоб голодних качечок нагодувати?

— В мене є в кишені пиріжки,
Білесенькі і пухкенькі та смачні —

Так сказав маленький наш Василь:
— Я б і сам охоче їх поїв,

Але хай вже будуть качечкам,
Щоб не було сорому за те нам,

Що голодними лишили качечок.
Покришу один їм пиріжок!

Покришив один, видалося — мало,
Всім качкам поживи не дісталось.

Довелося їм і другий пиріжок скришити,
Зникли в їхніх дзьобах крихти в одну мить!

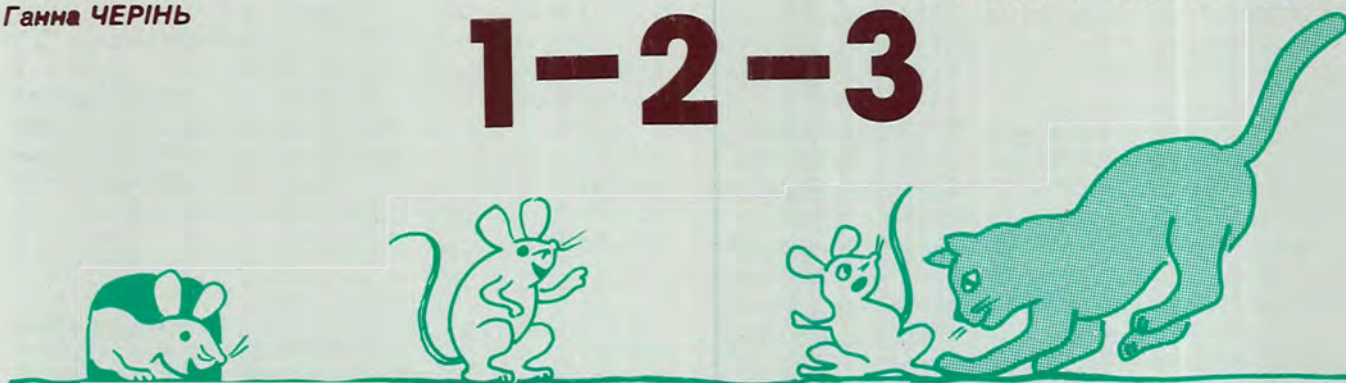
— Що ж, сказав найменший
братік Василько,
Поділюся з ними третім пиріжком,

Я вже якось, хоч голодний, потерплю,
Це тому, що вас я, качечки, люблю!

Пиріжок — patty; гуляти — проходжатися; покрити — поламати на дрібні частинки.

1-2-3

У норі сиділа мишка.
Обережно, тишком-нишком —
Раз — два — три,
Раз — два — три,
Мишка вилізла з норі.

Обдивляється квартиру —
Чи нема де крихти сиру?
Раз — два — три,
Раз — два — три,
Ні, немає, хоч умри.

Раптом скочив кіт з канапи
І схопив ту мишку в лапи!
Раз — два — три,
Раз — два — три,
Нащо вилізла з норі?

В мишки серце ледь на трісне:
— Ти злякав мене навмисне!
Раз — два — три,
Раз — два — три...
Стрибнув, наче тигр з гори!!

Хоч у тебе очі хижі,
Ти ж наївся з баньки їжі...
Раз — два — три,
Раз — два — три,
Мене в зуби не бери!

А тобі за добру вдачу
Я також добром віддячу.
Раз — два — три,
Раз — два — три,
Дам тобі я щось для гри.

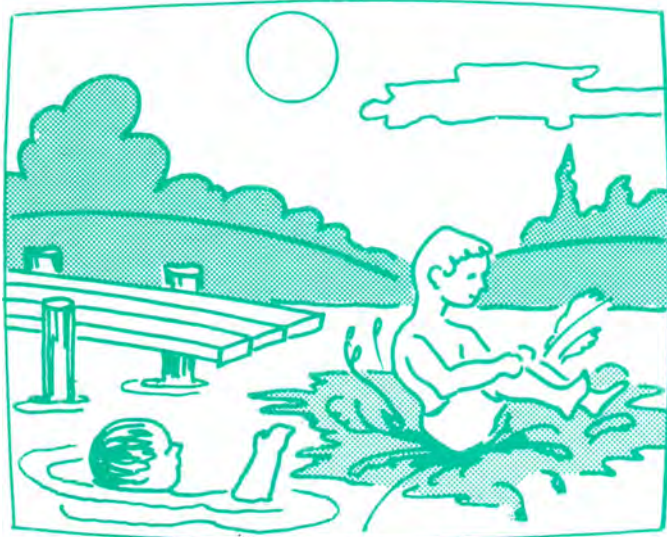
Ось де бачиш гарну цяцьку?
Поклади під неї лапку,
Раз — два — три,
Раз — два — три!
Вище хвостик задери!

Кіт підсунув лапу в пастку,
Бо побачив там ковбаску.
Раз — два — три,
Раз — два — три!
Пастка хряснула згори.

Кіт нявчить щосили з болю.
Мишка вирвалась на волю.
Раз — два — три,
Раз — два — три!
І регочеться з норі.

Тишком-нишком — потихеньку, незаметно; **квартира**, або **квартира** — кімната, помешкання; **крихта** — кришка (crumb, a bit); **ледь**, ледве — мало що (hardly); **цяцька** — лялька, забавка, іграшка (toy).

ІВАСЬ-МУДРАСЬ

Вереснево вітер віє.
Вереснево сонце гріє.

Вереснево світять зорі.
Місяць вересень надворі.

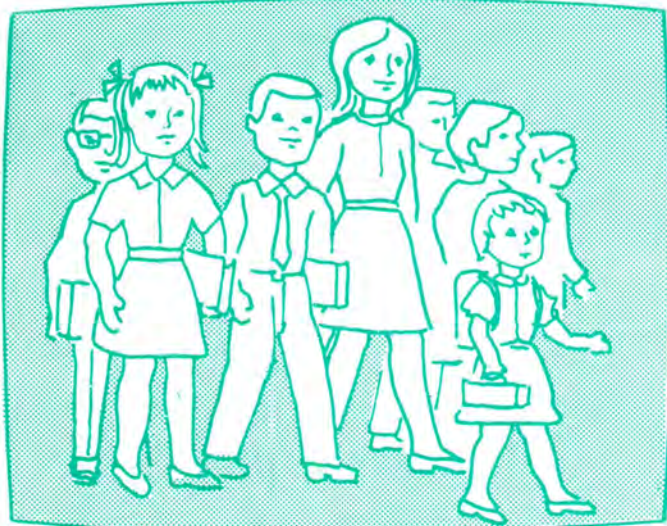
А у вересні всі знають —
Діти в школу поспішають.

Ось їх гурт іде до школи.
В ньому йдуть Івась й Микола,

Три Івасеві кузинки:
Ляля, Галя і Маринка —

Кожний з зшитками й книжками,
Олівцями і ручками.

Всі гуторять, всі сміються —
Голоси струмками ллються.

Мову тут повів Івась:
Пролетів вакацій час.

Треба знов до праці братись.
Чи не так, Миколо брате?

Гуторити — розмовляти; завербувати — тут — приєднати.

А у нас її ж доволі.
Щосуботи ж й рідна школа.

Завербуймо, ми до неї,
Українських всіх дітей.

Всі погодились ураз:
Добру раду дав Мудрась!

ПОМЕР СВ.П. РЕД. БОГДАН ГОШОВСЬКИЙ

Ред. Богдан Гошовський

В молодому віці

В старшому віці

Ділимося з читачами нашого журналу сумною вісткою, що 21-го липня ц.р. на 79-му році життя помер у Торонто, Канада бувший співредактор „Веселки” св.п. Богдан Гошовський.

Покійний народився в Західній Україні 1907 року. Вже під час студій у Львівському університеті присвятився всеціло літературі й виданням для дітей і молоді та вихованню молодого покоління за допомогою мистецького друкованого слова. В 1937 році почав редагувати журнал для дітей „Малі Друзі”, для середньошкільного юнацтва „Дорога” й для селянської молоді „Молоді Друзі”. Польська окупаційна влада закрила всі ці журнали, з ред. Гошовського арештувала й присудила до в'язниці.

Під час Другої світової війни Б. Гошовський відновив видавання й редагування „Малих Друзів” у Кракові в 1940 р. і продовжував їх появу у Львові від 1942 до 1944 року за німецької окупації. Журнал появлявся теж на еміграції в Німеччині. Б. Гошовський редагував теж інші журнали — „На Сторожі”, „Юні Друзі”, „На Варті”.

Крім журналів готував теж книжкові видання для дітей і молоді, які появлялися серійно: „Моя Книжечка”, „Євшан-Зілля”, „Нашим Дітям”. Ця остання серія виходила як видання „Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді”.

Від 1954 р., тобто від часу появи видаваної Українським Народним Союзом „Веселки” до 1972 року, був її співредактором.

Б. Гошовський був засновником товариства поетів, письменників, мистців, педагогів і громадян, які цікавляться справами літератури для дітей і молоді. Це товариство постало в березні 1946 р. і має назву „Об'єднання Працівників Літератури для Дітей і Молоді (ОПЛДМ) ім. Леоніда Глібова”. Довгий час Б. Гошовський був його головою. Його заходами появилася книга п.н. „Ми і Наші Діти”, в якій обговорено справи літератури й ілюстрацій для малих читачів та подано історію української дитячої літератури.

Довгі роки Б. Гошовський готував хрестоматію української дитячої літератури п.н. „Вінок”, але тяжка недуга не дала йому завершити цього задуму. Хрестоматія, це вибірка уривків з творів найкращих письменників, призначена для навчання в школі або для самоосвіти.

Б. Гошовський був теж автором — писав вірші, казки, оповідання, розповіді, укладав загадки, розвагові матеріали, ігри, забави, сміховинки, скоромовки тощо. Написав багато статей на тему літератури для юного читача і на виховні теми. Свої писання підписував повним іменем і прізвищем, псевдонімом „Богдан Данилович” або позначував ініціалами „Б.Д.”.

Богдан Гошовський видавав кожне число журналу й кожную книжку дуже дбайливо й з великою любов'ю. Дбав, щоб у них був цікавий, вартісний виховний зміст, добра мова і гарні ілюстрації. Його бажанням було, щоб українські діти з рідного друкованого слова набиралися любови до Бога й свого народу, щоб пізнавали правду й добро, щоб звалили до пильності і праці, щоб ставали чесні та добрі і цуралися зла.

Ред. Богдан Гошовський (перший зліва) на відвідині у редакції „Свободи” — „Веселки” в 1970 році. Посередині проф. Вячеслав Давиденко, мовний редактор журналу, справа — Володимир Барагура, редактор „Веселки”.

Помоліться діти за спокій душі Богдана Гошовського і згадайте з вдячністю вашого Добродія, який усе життя дбав про ваше виховання за допомогою рідного журналу і книжки.

У СВІТЛУ ПАМ'ЯТІ РЕД. БОГДАНА ГОШОВСЬКОГО

Семен і Софія Михайлишини з Балтимор, Мериленд складають 20 дол. на передплату „Веселки” для дітей у Бразилії в пам'ять покійного колишнього співредактора „Веселки” Богдана Гошовського.

ІЛЮСТРОВАННИЙ СЛОВНИК ДЛЯ ДІТЕЙ
— „МОВО РІДНА — СЛОВО РІДНЕ!”

У видавництві „Українська Книжка” в Торонто, Канада появився цього року ілюстрований словник для українських дітей п.н. „Мово Рідна — Слово Рідне!” Впорядником і редактором словника є Ярослав І Чумак. Ілюстрації роботи Т.О. Г а л о р а н а. Словник має 48 сторінок великого формату й кольорову обкладинку з ілюстраціями з обох боків.

На сторінках поміщені повнокольорові зображення різних осіб, предметів, тварин, птахів, комах, дерев, квітів, явищ природи, картин із щоденного життя, праці, занять, забав, ігор тощо. Коло кожного рисункового зображення написана українською мовою його назва.

Таке поєднання ілюстрацій із назвами допоможе дітям вивчати і збагачувати мову, побільшуючи запас слів та засвоюючи собі українські назви зображень на ілюстраціях.

Ціна словника 15.00 американських доларів, при чому школи отримують знижку 30-40%, залежно від кількості замовлених примірників.

Замовляти: Children's Care Group
91 Armadale Ave
TORONTO, Ont. M6S 3W9
CANADA

„ІЗ БАБУСИНОГО ФАРТУШКА” — НОВА КНИЖЕЧКА ДЛЯ ДІТЕЙ

Появилася нова книжечка для дітей молодшого віку п.н. „Із Бабусиноного Фартушка”. Авторкою цієї збірки віршів є Надія Стадницька. Кольорові ілюстрації виконала Люба Мазяр. Книжечка має 20 сторінок, на яких вміщені 12 віршів з ілюстраціями. Деякі ілюстрації є цілосторінковими.

В книжечці є вірші про грибка, котика, дівчинку, коника, лиса, качку, дятла (жовну). Дві повносторінкові ілюстрації діти можуть самі доповнити й замалювати в місцях позначених кольорами.

В.Б.

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК З ЧИСЛА „ВЕСЕЛКИ” ЗА ЛИПЕНЬ-СЕРПЕНЬ 1986 Р.: ЗАГАДКА: горобчик, зозуля, соловейко, півень, пискля, качка. ДЕ ПРОПІВ ПЕТРИК ВАКАЦІЇ? На Панамському перешийку, що поєднує Північну й Південну Америку. ЯКІ ЦЕ ПТИЦІ? а) Соловейко. б) дятель (жовна). в) сова. г) лелека (бузько, чорногуз, гайстер).

Журнал
для
української
дитини.

Валентина ЮРЧЕНКО

ВЕСЕЛЧИНІ УРОДИНИ

Минулого року Надійка з татом, мамою і меншим братиком Петрусем переїхали з Нью Йорку до Каліфорнії. Ой, як шкода було Надійці залишати своїх подруг та всіх давніх друзів, з якими виросла, вчилася у школі й була на таборі! Увесь час вона згадувала їх, писала до них листи, надсилала їм картки на свята й дні народження. І вони також спочатку відповідали їй та чим далі, то все рідше ті листи й картки приходили — мабуть, друзі почали забувати її. Але дуже тішилася Надійка, що одна приятелька була їй найвірнішою і щомісяця озивалася до неї радісним словом — це була „Веселка“, Надійчин улюблений дитячий журналик.

Ще коли Надійці було п'ять років, мама передплатила їй „Веселку“ і з того часу кожного місяця кольористий, веселий журналик приходив до їхньої хати. А головне, — Надійка сама могла його читати, бо все в ньому було написане рідною українською мовою — такою, як вони всі вдома говорили. Правда, спочатку мама читала Надійці казки й оповідання з „Веселки“, аж поки Надійка не навчилася читати. Але як сміялася вона з веселих віршків і малюнків! А потім, коли їй було вже дев'ять років, вона вивчила з „Веселки“ два віршики й декламувала їх на Шевченковому святі й на Святі Мами, — навіть учителька хвалила її за гарні виступи. Мама також була дуже рада, бо вона помагала Надійці вивчати ті віршики й добре вимовляти трудніші слова.

У Каліфорнії все було йнакше, ніж у Нью Йорку — завжди тепло, снігу не було, зате багато чудових квітів і дерева зелені-зелені! Надійка має тут кілька нових друзів, бавиться з Петрусем, а найбільше любить вправлятися у плаванні у великому плавальному басейні, разом з іншими дітьми, під керівництвом інструкторки Христини. Мама жартує, що з Надійки колись буде чемпіонка, яка

здобуде золоту медаль на Олімпійських змаганнях. Але Надійка хоче, щоб це не був тільки жарт, — вона вірить у свої сили і мріє про змагання і про свою перемогу. Надійчина нова подруга Данка не любить плавати, вона чомусь боїться води — і це смішно, але зате Данка чудово танцює і вже була на телевізії.

Надійка з Данкою саме сиділи в садку й готувалися до лекцій у школі українознавства, коли Надійчина мама принесла пошту.

— Надю, ось твоя „Веселка“ прийшла! Не забуває вона тебе! — сміючись сказала мама. Надійка радісно підскочила, схопила журналик і з цікавістю, разом з Данкою, почали розглядати кожну сторінку. Для Данки „Веселка“ була новою — їй батьки не виписували журналу.

— А я й не знала, що є такий український журнал для дітей, — сказала Данка.

— О ця, „Веселка“ виходить вже багато років, — пояснила Надійка. — Мама каже, що тоді ще, як вона була дівчинкою, то любила читати „Веселку“ і мій тато казав, що дуже любив читати цікаві історії з „Веселки“ про Богуту-багатири та інші. Я зберігаю всі числа журналу, тільки Петрусь мені деякі порвав, пошарпав і помазав олівцем. Я сварюся на нього, бо мені здається, що „Веселці“ болить, як її шарпати й дерти...

— О, то дурниця! — озвався Петрусь, що бігав на травнику з песиком.

— І зовсім то не дурниця, — образилася Надійка. — Просто ти нечемний, бо дивися — тут на обкладинці написано, що „Веселці“ вже 33 роки, вона старша за тебе більше, ніж у п'ять разів...

— Дурниця, — твердив своє Петрусь, — бо книжка не жива, а мертва, їй не болить!

— Ми не знаємо, — сказала Данка, — але мені здається, що кожна добра книжка радіє, коли ми

беремо її до рук, читаємо, сміємося, вчимося з неї і не шарпаємо, а шануємо і бережемо.

— „Веселка” не мертва, вона говорить до нас своїм словом, повчає нас добра, правди й свого українського, — гарячилася Надійка. — А тобі хіба не було б боляче, якби тебе хтось шарпав за руки, штовхав у плечі, або рвав за волосся? Як би ти тоді виглядав, га?

Петрусь не любив, коли Надійка бралася його повчати та й при Данці не хотілося йому відійти посоромленим.

— Якщо „Веселці” вже 33 роки, то виходить, що вона старша за нашу маму, правда? — змінив Петрусь розмову. — А коли ж її уродини?

Мама прислухалася до розмови дітей і відповіла з балькону: — У вересні! Перше число журналу появилось 15-го вересня 1954 року.

— О, то ми можемо сьогодні відзначити Веселчині уродини?! Тепер же вересень! — вигукнула

кмітлива Надійка. — Ви не смійтесь! У мене в „свинці” є гроші, я куплю тортик, а ти, Данко, принеси свічечки — поставимо три вгорі і три внизу. Маму попросимо, щоб дала нам до торта малинового соку і будемо святкувати. Гей, Веселчині уродини та ще й іменини! Хіба це не гарне свято?!

За півгодини все було готове — „Веселку” з усміхненою веселкою на обкладинці поставили в рамки, тортик зі свічечками — на столі, знаменитий мамин сік також променився малиновим кольором у склянках. І як все гарно виглядало! Мама приєдналася до дитячого товариства — „Веселка” була колись і її товаришкою.

— Заспіваймо „Веселці” на Многії Літа! — сказала мама. Всі підхопили гарне віншування і залунали голоси на весь садок.

— Завтра вишлю до „Веселки” святкову картку „З Днем Уродин”, — сказала Надійка, запиваючи соком свій торт. — Ти, Петрусь, також підпишешся, правда? І мама, і тато підпишуться...

— А я попрошу маму, щоб вона також передплатила мені „Веселку” — сказала Данка.

— О, це був би гарний дарунок для „Веселки”, — озвалася мама. — А ще краще було б, якби ви обидві в школі зібрали кілька передплат для журналу. „Веселка” напевно усміхнулася б щасливо на такий дарунок. Як ви думаєте?

На другий день Надійка з Данкою розповіли в українській школі про „Веселчині уродини” й зібрали аж сім передплат на журнал. Не забарилася й відповідь від „Веселки” — в журналі надруковано подяку обом дівчаткам за гарний вчинок, а їм здалося, що й справді „Веселка” тепло всміхалася до них.

Пояснення-словничок: **кольористий** — барвистий, різнокольоровий; **виписувати** (журнал) — передплачувати, пренумерувати (to subscribe); **сваритися** — сварити (на кого, з ким); **болить** — комусь або когось (болить мені голова, або: болить мене голова); **кмітливий** — спостережливий (bright, sharp); **віншування** — побажання, вітання; гарне віншування — best wishes; **забаритися** — спізнитися (to be late).

К. ПЕРЕЛІСНА

НЕЩАСЛИВИЙ РАНОК

(Ілюстрація Марти Гулей-Пегецкіс)

Що за ранок нещасливий!
Ще такого й не бувало, —
За пригодою пригода:
Спершу з ліжка Галя впала,

Далі кинулась вдягатись, —
Загубився десь станочок,
І суконка десь поділась,
Розірвавсь поясочок...

Одягла вона суконку —
Гапличок не зацібнувся,
І чомусь на праву ніжку
Черевичок лівий взувся.

Заходилась умиватись —
Упустила в воду мило,
І ловила його в мисці,
Доки білу піну збила.

А як стала витиратись,
І рушник упав у воду...
Мама Галю насварила
За таку її пригоду...

Гапличок — заціпка, гачок запинати одяг (button hook);
зацібнутися — запнутися.

З ДИТЯЧОГО ЖИТТЯ

ПРИВІТ „ВЕСЕЛЦІ” ВІД ПЛАСТОВИХ НОВАКІВ

Редакція „Веселки” отримала привіт від новаків
пластового табору „Лицарський Вогонь” на „Беркуті” —
Чикаго:

ПРИВІТ

3

ТАБОРУ
НОВАКІВ

„ЛИЦАРСЬКИЙ
ВОГОНЬ”
НА БЕРКУТІ — ЧІКАГО

1986

ст. м. Борис Богданук

ст. м. Аркадій М. Букан

м. р. Адріан

м. р. Павло Бойко

Маркян Андрус
Юрій Андрус

Волода Билий

Широка Билий

сест. Е.

сестор Возний

Михайло Касіян

Елена Жалва Степан Мисакі
 Ірина Караван Маркіян Житкович
 Данило Мельник Богдан Савчук
 Данило Третьяков Марко Савчук
 Данило Трохим

СТП. ПЛ. Роман Бринз П.Б.

— КОМЕНДАНТ —

СТП. ПЛ. Марко Маркевич П.Б.

— БУНЧУЖНИЙ —

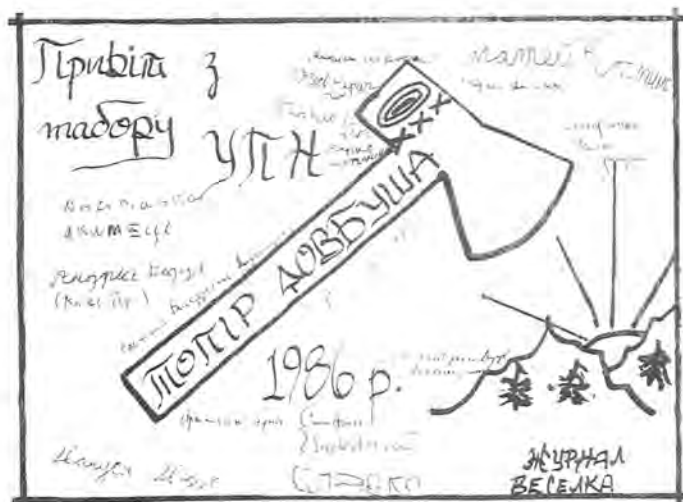
ст.м. КРББ. Звєць ОХ

— ПИСАР —

ВІДПОВІДЬ РЕДАКЦІЇ: „Веселка” щиро дякує команді й учасникам табору „Лицарський Вогонь” за пам'ять і милий привіт та бажає новачкам далі успішно пластовати на славу Божу, для добра нашого народу й для власного добра та на втіху батьків і виховників. „ГОТУЙСЬ!”

ПЛАСТОВІ НОВАКИ З ТАБОРУ „ТОПІР ДОВБУША” ВІТАЮТЬ „ВЕСЕЛКУ”

Учасниця табору „Топір Довбуша” коло Монтреалю, Канада, пластунка-новачка Богданна Дідух прислала „Веселці” привіт від команди, сестричок, братчиків і таборовиків:

липень 1986

Я була на пластовому таборі два тижні. Табір називався Топір Довбуша

Ми на трендівті грали, гуцульські кіптори пошили і навчилися гуцульські слова як чічка, пугня і чуркало.

Я любила теренову гру де ми знайшли миста від Цовдунна. Ми співали українські пісні, ходили на прогулку, кувалися, і весело

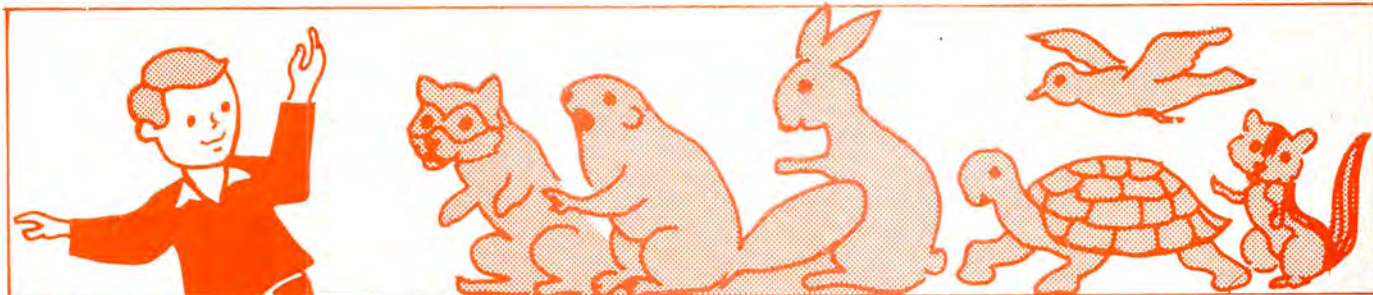
передуми час. Висилаємо привіт з нашого табору.

Готуйсь!

новачка Богданна Дідух
Монтреал

ВІДПОВІДЬ „ВЕСЕЛКИ”: Дорога Данусю! Дякуємо від серця за пам'ять і за Твого гарного і цікавого листа про табір „Топір Довбуша” та за привітання. Поздорови від „Веселки” всіх підписаних на привіті.
ГОТУЙСЬ!

ВЕСЕЛИК-ЛЯСЬ

Лясь міркує знаменито:
— Гей, минуло славне літо!

Йдіть сюди всі звірі й птахи,
І бобри, і черепахи!

Годі вам відпочивати,
Треба школу збудувати!

Узялися всі до діла,
Вмить робота закипіла,

Тягнуть дерево бобри,
Будівничі і майстри,

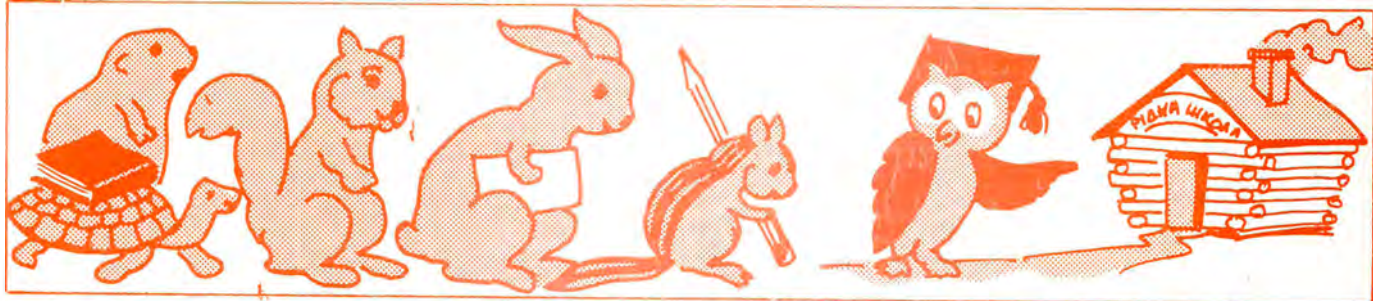
Працьовиті муравлі
Наносили міх землі,

Вантажі й усе для даху
Перевозять черепахи,

Робить заєць на півкола
Гарний напис: РІДНА ШКОЛА.

Йдуть звірятка-школярі,
Олівці в них, букварі,

Хникав тільки бурундук:
— Скільки ж треба тих наук?...

Каже вчителька Сова:
— Вчиться треба років два,

Щоб зумів ти прочитати:
РІДНА ШКОЛА — НАША МАТИ.

Бобер — beaver; черепаха — tortoise; хникати — жалібно плакати, нарікати плаксивим голосом; бурундук — chipmunk.